

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **adap.cz s.r.o.**, IČO 265 10 235
sídlem Strakonická 71, 159 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2019 č. j. 35352/19/5100-41454-708784,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se svou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Odvolacím finančním ředitelstvím, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „prvostupňový orgán“ či „správce daně“), ze dne 12. 11. 2018, č. j. 8286817/18/2005-52521-111420, kterým bylo rozhodnuto o uložení pokuty za nepodání následného kontrolního hlášení dle ust. § 101h odst. 1 písm. c) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „ZDPH“) ve výši 30 000 Kč.
2. V *prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, není řádně odůvodněno, když v rozhodnutí není dostatečně uveden důkaz a závěr na základě, kterého odvolací orgán potvrdil, resp. nezrušil původní rozhodnutí správce daně.

Žalovaný se podle žalobkyně nedostatečně vypořádal s její námitkou ohledně zaslání odpovědi na dodatečnou výzvu správce daně. Tímto postupem žalovaný porušil zásadu na účinnou obhajobu žalobkyně.

3. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá nespolehlivost a nezákonnost elektronického způsobu komunikace, když uvádí, že žalovaný opomenul právní názor Nejvyššího správního soudu, který v obdobném případě ohledně elektronické komunikace uvedl, že tato nemůže být považována za spolehlivý důkaz komunikace vzhledem k její nespolehlivosti.
4. Závěrem žalobkyně upozorňuje, že konkrétní způsob, jakým elektronicky odpovídat na výzvu správce daně neukládá žádný zákon ČR, ale pouze informace na daňovém portálu Finančního úřadu, které žalobkyně využila v souladu s běžnou praxí. Písemný způsob komunikace správce daně nepovažuje za účinné podání. Žalovaný opomněl postupovat v souladu se zásadou „in dubio pro reo“ (v pochybnostech ve prospěch obviněného).
5. Žalovaný v písemném vyjádření nejprve popsal průběh správního řízení a poté k námitkám *v prvním žalobním bodu* uvedl, že povinnost uhradit pokutu v zákonem stanovené výši vzniká přímo ze zákona, je-li naplněna některá z podmínek ust. § 101h odst. 1 ZDPH. Správce daně vydá o této skutečnosti rozhodnutí deklaratorní povahy, což znamená, že tímto rozhodnutím pouze vyrozumívá daňový subjekt (žalobce) o daném stavu, který nastal ze zákona. Tento typ rozhodnutí není tedy založen na správní úvaze správce daně, jelikož mu právní úprava neponechává žádný prostor pro individuální posouzení a zohlednění okolností na straně daňového subjektu. Správce daně nemůže na základě svého uvážení ani určit výši pokuty, neboť předmětné ustanovení ZDPH stanoví přesně její výši, která je určena prostřednictvím absolutní částky.
6. K námitkám žalobce směřujícím k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal na rozsudek ze dne 8. 11. 2018, Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 143/2018-32 a uvedl, že považuje námitky žalobkyně stran nedostatečného odůvodnění za nedůvodné, jelikož z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, proč nebylo možné odvolání žalobkyně vyhovět a proč považuje žalovaný odvolací námitky za nedůvodné.
7. K námitce žalobkyně, že z napadeného rozhodnutí není patrné, jakým způsobem se vypořádal s jeho námitkou a důkazním tvrzením, že dne 4. 10. 2018 v 19:37 hod. byla správci daně zaslána rychlá odpověď prostřednictvím portálu finanční správy, žalovaný uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se obsahem vznesené námitky zabýval v bodě [23] napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by bylo daňovým subjektem dne 4. 10. 2018 učiněno takové podání. Daňový subjekt k podanému odvolání nedoložil ani žádný důkazní prostředek, kterým by toto tvrzení prokazoval. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce reagoval dne 12. 11. 2018, avšak na výzvu ze dne 6. 11. 2018 (viz bod [8] napadeného rozhodnutí). V souvislosti s výzvou ze dne 4. 10. 2018 pak žalobce učinil dne 16. 11. 2018, tedy až po vydání odvoláním napadeného rozhodnutí, podání označené jako „*Opětovné potvrzení údajů Výzva ke změně, doplnění nebo potvrzení údajů*“. S ohledem na uvedené je zřejmé, že se žalovaný touto námitkou, resp. důkazním návrhem žalobkyně zabýval, nicméně jelikož žalobkyně své tvrzení nikterak nedoložila a ani ze spisového materiálu tato skutečnost nevyplývá, nelze toto prosté tvrzení žalobkyně osvědčit jako důkaz.

8. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 5 Afs 214/2016 - 18, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že v *daňovém řízení není možno po daňovém subjektu žádat, aby prokázal reálnou neexistenci určité skutečnosti. Takový postup by byl projevem tzv. negativní teorie důkazní, kterou je třeba v zásadě odmítnout, neboť přímý důkaz reálné neexistence posuzované skutečnosti nelze podat. Důkazní břemeno není a nemůže být postaveno na prokázání „negativní skutečnosti“*. Nelze ani po žalovaném požadovat, aby prokázal neexistenci podání žalobkyně. Je to naopak žalobkyně, která tvrdí, že předmětné podání učinila a je to tedy žalobkyně, která měla tuto skutečnost prokázat.
9. K námitce žalobce, že žalovaný opomněl zásadu *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného), žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2018 č. j. 1 Afs 225/2017 - 37, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Nedůvodná byla v této souvislosti námitka, v níž se stěžovatelka dovolávala zásady v pochybnostech ve prospěch (in dubio mitius). Předpokladem aplikace tohoto principu, a tedy mírnějšího postupu (mitius), je naplnění jeho hypotézy vyjádřené slovy in dubio. Tento princip se vztahuje na případy, kdy právní norma je neurčitá a umožňuje dvojí výklad, tedy vzbuzuje pochybnosti o svém obsahu, a zároveň tyto výklady jsou argumentačně srovnatelně obhajitelné.*“ Z uvedeného vyplývá, že tato zásada není ani na zde posuzovaný případ přílehlavá, jelikož ust. § 101h odst. 1 ZDPH není neurčitá, neumožňuje dvojí výklad a nevzbuzuje tedy pochybnosti o svém obsahu. Ani v případě ust. § 101h odst. 1 ZDPH tedy není naplněna hypotéza „*in dubio*“. Zákoně ust. § 101h ZDPH jednoznačně stanovuje následky za porušení povinnosti související s kontrolním hlášením a aplikace zákona tedy nebyla v posuzovaném případě sporná.
10. K námitkám ve druhém žalobním bodu, konkrétně k námitce žalobkyně stran elektronické komunikace žalovaný uvedl, že žalobkyně tyto námitky vznesla až žalobě, proto se s nimi tedy v napadeném rozhodnutí nemohl vypořádat. K námitce, že žalovaný opomenul právní názor Nejvyššího správního soudu, že elektronická komunikace nemůže být považována za spolehlivý důkaz komunikace vzhledem k její nespolehlivosti, žalovaný podotýká, že žalobkyně nikterak nekonkretizovala rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ze kterého tento závěr má vyplývat.
11. Z ust. § 56 odst. 2 daňového řádu vyplývá, že *správce daně zveřejní informace podle odstavce 1 na své úřední desce a způsobem umožňujícím dálkový přístup*. Je tedy zřejmé, že správce daně je zákonem zmocněn k určení a zveřejnění takového způsobu komunikace, který je způsobilý přijmout. V posuzované věci správce daně této své povinnosti dostal. Nadto není zřejmé, jakým způsobem bylo zasaženo do práv žalobkyně, když se správcem daně tímto způsobem komunikuje a sama ho považuje za běžnou praxi. K námitce žalobkyně, že písemný prokazatelný způsob komunikace finanční úřad nepovažuje za účinné podání (zřejmě myšleno podání doručené správci daně dne 16. 11. 2018), žalovaný poukazuje na ust. § 101a ZDPH, z něhož vyplývá, že plátce je povinen podat elektronicky kontrolní hlášení nebo jiné hlášení, a že elektronické podání, které není učiněno datovou zprávou s využitím dálkového přístupu ve formátu nebo struktuře zveřejněné správcem daně, je neúčinné. V posuzovaném případě žalobkyně byla správcem daně ve výzvě poučena o možnosti potvrzení původních údajů v kontrolním hlášení prostřednictvím volby „Rychlá odpověď na výzvu: Potvrzuji správnost naposledy podaného kontrolního hlášení“, o němž tvrdí, že toto dne 4. 10. 2018 učinila. S ohledem na uvedené lze tedy usuzovat, že

žalobkyně si byla vědoma toho, jakým způsobem je třeba na výzvu reagovat. Lhůta pro podání následného kontrolního hlášení marně uplynula již dne 11. 10. 2018.

12. Žalovaný uzavírá, že ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že žalobkyně nepodala následné kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě, a proto žalobkyni vznikla ze zákona povinnost uhradit pokutu dle ust. § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH ve výši 30 000 Kč. Námitka žalobkyně, že předmětné podání učinila dne 4. 10. 2018, zůstala pouze v rovině ničím nepodloženého tvrzení.
13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně již v žalobě s takovým projednáním věci výslovně souhlasila a žalovaný vyjádřil souhlas s takovým projednáním v písemném vyjádření k žalobě ze dne 19. 11. 2019. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 s. ř. s.
15. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
16. Podle § 101g odst. 2 ZDPH *správce daně údaje uvedené v kontrolním hlášení posoudí, popřípadě prověří a v případě pochybností o jejich správnosti nebo úplnosti vyzve plátce, aby údaje změnil nebo doplnil, popřípadě původní údaje potvrdil.*
17. Podle § 101g odst. 3 ZDPH *plátce je povinen do 5 pracovních dnů od oznámení výzvy podle odstavce 2 nesprávné nebo neúplné údaje změnit nebo doplnit, popřípadě původní údaje potvrdit, a to prostřednictvím následného kontrolního hlášení; pokud není toto následné kontrolní hlášení včas podáno, odstavec 1 se nepoužije.*
18. Podle § 101g odst. 4 ZDPH *správce daně doručuje výzvu související s kontrolním hlášením elektronicky, a to prostřednictvím a) datové schránky, nebo b) veřejné datové sítě na elektronickou adresu plátcem za tím účelem uvedenou, nemá-li plátce zpřístupněnu datovou schránku.*
19. Podle § 101h odst. 1 ZDPH *pokud plátce nepodá kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě, vzniká mu povinnost uhradit pokutu ve výši*
 - a) 1 000 Kč, *pokud jej dodatečně podá, aniž by k tomu byl vyzván,*
 - b) 10 000 Kč, *pokud jej podá v náhradní lhůtě poté, co k tomu byl správcem daně vyzván,*
 - c) 30 000 Kč, *pokud jej nepodá na základě výzvy ke změně, doplnění či potvrzení údajů uvedených v podaném kontrolním hlášení, nebo*
 - d) 50 000 Kč, *pokud jej nepodá ani v náhradní lhůtě.*
20. Podle § 101h odst. 4 ZDPH *o povinnosti platit pokutu podle odstavce 1 rozhodne správce daně platebním výměrem a současně ji předeíše do evidence daní.*
21. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně namítá, že není řádně odůvodněno, když v rozhodnutí není dostatečně uveden důkaz a závěr na základě, kterého odvolací orgán potvrdil, resp. nezrušil původní rozhodnutí správce daně. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkou žalobkyně ohledně zaslání odpovědi na dodatečnou výzvu správce daně. Tímto postupem žalovaný porušil zásadu na účinnou obhajobu žalobkyně.

22. Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti vznesenou v *prvním žalobním bodu*, neboť z povahy věci se soud musí zabývat tím, zda je napadené rozhodnutí zatíženo vadou, k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníka řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. Tuto vadu přitom nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71). K vlastní podstatě pojmu řádného odůvodnění správního rozhodnutí se vztahuje dlouhodobě ustálená judikatura správních soudů, z níž shledává soud příkladným alespoň rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23 „*Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.*“
23. V posuzovaném případě žalobkyně označila za důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí skutečnost, že není řádně odůvodněno, když v rozhodnutí není dostatečně uveden důkaz a závěr na základě, kterého odvolací orgán nezrušil původní rozhodnutí správce daně, neboť žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkou žalobkyně ohledně zaslání odpovědi na dodatečnou výzvu správce daně. Konkrétněji se žalobkyně v žalobě nevyjádřila (neuvedla tedy, kterou výzvu správce daně má na mysli) a připojila k žalobě listiny, které jsou součástí správního spisu: výzvu ke změně, doplnění nebo potvrzení údajů ze dne 6. 11. 2018, platební výměr ze dne 12. 11. 2018, č. j. 8286817/18/2005-52521-111420, odvolání žalobkyně proti platovému výměru ze dne 12. 11. 2018, č. j. 8286817/18/2005-52521-111420, podání žalobkyně označené „*Opětovné potvrzení údajů, Výzva ke změně, doplnění nebo potvrzení údajů*“ a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.
24. Napadené rozhodnutí neshledal soud nepřezkoumatelné, žalovaný v něm adekvátně popsal skutkový stav věci, uvedl právní úpravu vztahující se k posuzované věci a dostatečně se zabýval i jednotlivými odvolacími námitkami. Soud z obsahu správního spisu včetně obsahu rozhodnutí obou stupňů neshledal, že by absentovala rozhodná skutková zjištění či že by jejich hodnocení bylo v rozporu se zákonnou úpravou.
25. Z obsahu správního spisu soud ověřil, že žalobkyně podala dne 25. 9. 2018 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2018 a kontrolní hlášení za období srpen 2018.
26. Správce daně vydal dne 4. 10. 2018 výzvu, kterou žalobkyni podle ust. § 101g odst. 2 ZDPH vyzval ke změně, doplnění nebo potvrzení údajů uvedených v oddílu B.2. kontrolního hlášení za zdaňovací období od 1. 8. 2018 do 31. 8. 2018, a to ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne doručení výzvy. Výzva byla žalobkyni doručena dne 4. 10. 2018.
27. Dne 6. 11. 2018 vydal správce daně další výzvu, kterou žalobkyni vyzval ke změně, doplnění nebo potvrzení údajů uvedených v oddílu A.4. kontrolního hlášení za zdaňovací období od 1. 8. 2018 do 31. 8. 2018, a to ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne doručení výzvy. Tato výzva byla žalobkyni doručena dne 10. 11. 2018. Žalobkyně na tuto výzvu

reagovala ve lhůtě stanovené výzvou podáním následného kontrolního hlášení za období srpen 2018 a to dne 12. 11. 2018.

28. Dne 12. 11. 2018 správce daně platebním výměrem č. j. 8286817/18/2005-52521-111420 uložil žalobkyni pokutu ve výši 30 000 Kč za nepodání následného kontrolního hlášení ve lhůtě dle ust. § 101g odst. 3 ZDPH, neboť lhůta stanovená v rámci výzvy ze dne 4. 10. 2018 uplynula dnem 11. 10. 2018 marně. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání dne 16. 11. 2018.
29. Dne 16. 11. 2018 bylo správci daně doručeno podání žalobkyně označené „*Opětovné potvrzení údajů, Výzva ke změně, doplnění nebo potvrzení údajů*“, ve kterém žalobkyně sděluje, že v termínu pro podání následného kontrolního hlášení byla vyhotovena rychlá odpověď přes daňový portál FU dne 4. 10. 2018 v 19:37 hodin a znovu tedy potvrzuje správnost naposledy zaslání kontrolního hlášení ze dne 25. 9. 2018.
30. Dne 16. 11. 2018 bylo správci daně doručeno rovněž odvolání žalobkyně proti platovému výměru ze dne 12. 11. 2018, č. j. 8286817/18/2005-52521-111420. V odůvodnění odvolání uvádí žalobkyně, že na základě „*Výzvy ke změně, doplnění nebo potvrzení údajů*“ byla správci daně zaslána rychlá odpověď přes daňový portál finanční správy dne 4. 10. 2018 v 19:37 hodin a tím byly splněny podmínky podle výzvy ze dne 4. 10. 2018.
31. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se odvolacími námitkami žalobkyně (viz bod 29 tohoto rozsudku) zabýval na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde uvedl mimo jiné, že „*ze spisového materiálu nevyplývá, že by bylo odvolatelem dne 4. 10. 2018 učiněno takovéto podání. Odvolatel k podanému odvolání nedoložil ani žádný důkazní prostředek, kterým by toto své tvrzení prokazoval. Ze spisového materiálu vyplývá, že odvolatel reagoval dne 12. 11. 2018 na výzvu odlišného obsahu, a to výzvu ze dne 6. 11. 2018 (viz bod [8] tohoto rozhodnutí). V souvislosti s výzvou ze dne 4. 10. 2018 pak odvolatel učinil dne 16. 11. 2018, tedy až po vydání odvoláním napadeného rozhodnutí, podání označené jako „Opětovné potvrzení údajů, Výzva ke změně, doplnění nebo potvrzení údajů“, které bylo správcem daně zaevidováno pod č. j. 8549544/18 (viz bod [6] tohoto rozhodnutí). Ačkoliv odvolatel v tomto podání uvedl, že potvrzuje správnost naposledy podaného kontrolního hlášení ze dne 25. 9. 2018, nelze toto podání považovat za takové podání, které by vyhovělo výzvě správce daně ze dne 4. 10. 2018, když nebylo podáno ve lhůtě v ní stanovené a stanoveným způsobem. Podmínka, resp. požadavek uvedený ve výzvě ze dne 4. 10. 2018 tedy nebyl splněn, jak se mylně domnívá odvolatel. Lhůta stanovená ve výzvě ze dne 4. 10. 2018 marně uplynula dne 11. 10. 2018, přičemž odvolatel výzvou požadovaný úkon v této lhůtě neučinil. Následné kontrolní hlášení za období srpen 2018 bylo odvolatelem podáno až dne 5. 12. 2018 (viz bod [7] tohoto rozhodnutí), a to na základě telefonické domluvy s vyřizující úřední osobou správce daně. Na tomto místě lze zopakovat, že je-li naplněna některá z podmínek ust. § 101 h odst. 1 ZDPH, vzniká odvolateli povinnost uhradit pokutu v zákonem stanovené výši, přičemž o této skutečnosti vydá správce daně rozhodnutí deklaratorní povahy, což znamená, že tímto rozhodnutím pouze vyrozumívá daňový subjekt (odvolatele) o daném stavu, který nastal ze zákona. Tento typ rozhodnutí tedy není založen na správní úvaze správce daně, jelikož mu právní úprava neponechává žádný prostor pro individuální posouzení a zohlednění okolností na straně odvolatele. Správce daně rovněž nemůže na základě svého správního uvážení určit výši pokuty, neboť předmětné ustanovení ZDPH stanoví přesně její výši, která je určena prostřednictvím absolutní částky. Vzhledem k tomu, že pokuta za nepodání následného kontrolního hlášení dle ust. § 101 h odst. 1 písm. c) ZDPH ve výši 30 000 Kč vzniká přímo ze zákona, byl správce daně v daném případě povinen uložit odvolateli pokutu za dané období v předmětné výši, jak je výše uvedeno.“*

32. Uvedené odůvodnění, s nímž se soud po seznámení se s obsahem správního spisu ztotožňuje, shledává za dostatečné a za souladné nejen se spisovým materiálem, ale i s právní úpravou, která se k předmětu řízení vztahuje. Soud dodává, že v daném případě byla pokuta uložena žalobkyni za nepodání následného kontrolního hlášení na základě výzvy ke změně, doplnění nebo potvrzení údajů vydané správcem daně dne 4. 10. 2018, na níž žalobkyně nijak podle obsahu správního spisu nereagovala, a tudíž stanovená lhůta uplynula marně dne 11. 10. 2018, nikoli na základě výzvy ke změně, doplnění nebo potvrzení údajů ze dne 6. 11. 2018 (s jiným obsahem), kterou žalobkyně připojila k žalobě. Lze rovněž doplnit, že žalobkyně mezi listinami, které připojila k žalobě, své tvrzení o zaslání rychlé odpovědi přes daňový portál finanční správy dne 4. 10. 2018 v 19:37 hodin, jenž je stěžejním v dané věci, nepodpořila žádným důkazním prostředkem. Doložené a doručené dne 16. 11. 2018 správcem daně podání žalobkyně označené „*Opětovné potvrzení údajů, Výzva ke změně, doplnění nebo potvrzení údajů*“, ve kterém žalobkyně sděluje, že potvrzuje správnost naposledy zaslání kontrolního hlášení ze dne 25. 9. 2018 a uvádí, že v termínu, tj. dne 4. 10. 2018 v 19:37 hod. byla vyhotovena rychlá odpověď přes daňový portál finanční správy, nelze za důkaz o existenci takového podání akceptovat, neboť podání doručené dne 16. 11. 2018 obsahuje toliko tvrzení žalobkyně o takovém podání, aniž by bylo podpořeno jím samotným.
33. Soud shledává vhodným doplnit, že správní spis obsahuje i žádost žalobkyně o prominutí pokuty za nepodání následného kontrolního hlášení za období srpen 2018 podanou dne 16. 11. 2018, která je předmětem samostatného řízení a to po nabytí právní moci platebního výměru č. j. 8286817/18/2005-52521-111420.
34. S ohledem na výše uvedené neshledává soud námitky v prvním žalobním bodu důvodnými.
35. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítá nespolehlivost a nezákonnost elektronického způsobu komunikace, když uvádí, že žalovaný opomenul právní názor Nejvyššího správního soudu, který v obdobném případě ohledně elektronické komunikace uvedl, že tato nemůže být považována za spolehlivý důkaz komunikace vzhledem k její nespolehlivosti. Žalobkyně dodává, že konkrétní způsob, jakým elektronicky odpovídat na výzvu správce daně neukládá žádný zákon ČR, ale pouze informace na daňovém portálu Finančního úřadu, které žalobkyně využila v souladu s běžnou praxí.
36. Soud k takto formulovaným námitkám předně konstatuje, že Nejvyšší správní soud se uvedenou problematikou již opakovaně a podrobně zabýval. Zdejší soud však z jeho judikatury neseznal, že by elektronická komunikace měla být považována za nespolehlivou. Vhodným shledává zdejší soud poukázat např. na rozsudek ze dne 12. 11. 2020 č. j. 2 Afs 167/2019-32, v němž Nejvyšší správní soud řešil otázku jakými prostředky je možné podání vůči správci daně učinit a rovněž otázku za jakých podmínek je správce daně povinen takové podání posoudit jako účinné (kvalifikované). V tomto rozsudku soud mimo jiné upozorňuje i na právní úpravu konkrétně stanovenou daňovým řádem (§ 56 odst. 1 písm. b), § 71 odst. 1 a 3, § 73 odst. 2 v rozsudku citovanými), a dále uvádí, že vedle úpravy obsažené v daňovém řádu jsou pro danou věc relevantní obecná pravidla pro příjem podání v podatelně. Těmito jsou pravidla stanovená zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě (dále jen „zákon o archivnictví“), a prováděcí vyhláška č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby (dále jen „vyhláška č. 259/2012 Sb.“), když tato obecná úprava se aplikuje i na správce daně, neboť finanční úřady jsou jako organizační složky státu veřejnoprávními původci [srov. § 3 odst. 1 písm. a) zákona o

archivnictví ve spojení s § 1 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky], kteří jsou povinni z pozice tzv. „určeného původce“ vykonávat spisovou službu podle § 63 odst. 1 písm. a) zákona o archivnictví. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že citovaná ustanovení daňového řádu přitom nejsou s touto obecnou úpravou týkající se přijímání dokumentů prostřednictvím podatelny správce daně v rozporu, pouze detailněji stanoví podmínky ve vztahu k účinkům přijatých podání pro účely daňového řízení. V posuzovaném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatel byl oprávněn zaslat své podání na elektronickou adresu podatelny územního pracoviště správce daně a správce daně měl povinnost je přijmout.

37. Posouzení otázky, zda dne 4. 10. 2018 v 19:37 hod. došlo k zaslání rychlé odpovědi žalobkyni přes daňový portál finanční správy, brání v posuzovaném případě konkrétní skutkové okolnosti dané věci. Je tomu tak proto, že ve spisovém materiálu, který se vztahuje k danému případu, po vydání výzvy ze dne 4. 10. 2018 a založeném elektronickém potvrzení o doručení výzvy žalobkyni následuje výzva ze dne 6. 11. 2018 a založené elektronické potvrzení o doručení této druhé výzvy žalobkyni. Žádné podání žalobkyně v tomto mezidobí mezi vydáními obou výzev (ani v elektronické podobě) ve spisovém materiálu obsaženo není. Žalobkyně sama existenci podání v 19:37 hod. v řízení před správcem daně či odvolacím orgánem nijak neprokazovala a ani v soudním řízení k tomuto tvrzení žádné důkazní prostředky nepředložila ani nenavrhl. Za této situace soud nemůže přezkoumat podání žalobkyně, jehož existenci žalobkyně ničím nedoložila, resp. žalobkyně k jeho existenci nedoložila žádný důkazní prostředek. Nelze než uzavřít, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno ke svému tvrzení o zaslání rychlé odpovědi již dne 4. 10. 2018, a proto i závěr o marném uplynutí pětidenní lhůty v napadeném rozhodnutí je správný.
38. Na základě výše uvedeného soud shrnuje, že z judikatury Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by elektronická komunikace měla být považována za nespolehlivou. Aplikace elektronické komunikace mezi správcem daně a daňovými subjekty je upravena zákonem a to daňovým řádem, přičemž relevantními pro tuto oblast jsou i obecná pravidla pro příjem podání v podatelně (viz bod 36 tohoto rozsudku). V posuzovaném případě není nijak stranami zpochybňováno (a současně vyplývá ze správního spisu), že mezi nimi proběhla elektronická komunikace. Zákonný rámec této komunikace je upraven a popsán výše. Z obsahu správního spisu nevyplývají žádné pochybnosti, které by měly vést k postupu podle zásady „in dubio pro reo“. Skutečnost, že žalobkyně nepředložila ani nenavrhl žádné důkazní prostředky ke svému tvrzení o existenci rychlé odpovědi přes daňový portál finanční správy dne 4. 10. 2018, svědčí toliko o neprokázání tohoto tvrzení žalobkyní, nelze je však shledat důvodem pro aplikaci této zásady.
39. Městský soud v Praze tak uzavírá, že se správní orgány nedopustily porušení obecných principů trestání. Námitky ve druhém žalobním bodu shledal proto nedůvodnými.
40. Soud s ohledem na novou právní úpravu správního práva trestního, účinnou od 1. 7. 2017, porovnal sankční právní úpravu účinnou před uvedeným datem (tedy i v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem) a novou sankční právní úpravou, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobkyni příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod). Z porovnání právní úpravy ust. § 101h odst. 1 písm. c) zákona o dani z přidané hodnoty účinné v době spáchání přestupku a úpravy účinné ke dni rozhodnutí soudu vyplývá, že v mezidobí nedošlo k žádné změně v předmětném

ustanovené a že na sankcionování přestupku se pro žalobkyni nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro ni nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit.

41. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. ledna 2021

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu